

bèo mây

Em hỏi quê ta

Nhà ta đâu?

Hình như phẳng nét Hồng lâu mộng

Ngửa mặt ta cười

Cơn gió thổi

Quê ư? Nhà ư?

Vàng son nhưng lụa còn đâu nữa

Chỉ thấy trên sông

Một cánh bèo.

Thân đổ muôn chiều

Hồn cũng đổ

Mang mang phương Nam thêm bóng ngả,

Một mình còn tưởng hạc vàng bay

Còn tưởng quanh ta

Lời ngọc vỡ

Dù hai mươi hay ba mươi năm

Hương lụa đầu dây còn ngọt quá
Giờ quê thì đó
nhà thì không
Mẹ cha xương phơi đồng cỏ tối
Anh em rừng lạnh sé mồ hôi
Thân ta ltu lạc
Hơn nửa kiếp người
Ngậm uống đau thương mình ta uống
Tận cùng nỗi nhớ
Tận cùng thôi!

Quê ư? Nhà ư
Tình người không đầy lòng tay
Tình đời chưa tròn miệng chén
Rượu đắng ta vùi
Thân trong lẫn quán
Ngày như đêm
Giấc mộng...
Có người quay nhếch mép
Cố hương đắng ngắt tựa rau tần